

Ukryta historia wersetu czterdziestego — numer dwudziesty pierwszy

Drugie biada – część ósma – Ezechiel numer dwa

Jeff Pippenger

2026-08-05

Ezechiel przedstawia tych, dla których Lew z pokolenia Judy dokonał dzieła pouczenia, a Jego podstawową nauką jest „przepis na przepis”.

Do tych rzekł: To jest odpocznienie, którym możecie dać odpocząć spracowanemu; i to jest pokrzepienie; lecz oni nie chcieli słuchać. I stało się dla nich słowo Pana: przepis za przepisem, przepis za przepisem; miara za miarą, miara za miarą; trochę tu, trochę tam; aby szli, i padli na wznak, i zostali rozbici, i usidleni, i pochwyceni. Izajasza 28:12, 13.

Obecnie Lew z pokolenia Judy otwiera księgę Ezechiela. Zostajemy poinformowani, że Ezechiel jest kapłanem w trzydziestym roku, niezależnie od tego, czy „trzydzieści” oznacza jego symboliczny wiek jako kapłana, czy też trzydziesty rok w proroczej linii, która rozpoczęła się od Wielkiego Jubileuszu Jozjasza. Ostateczne kapłaństwo dni ostatecznych stanowi sto czterdzieści cztery tysiące, a dawne dosłowne historie są typem symbolicznej historii w dniach ostatecznych.

Lecz wy będziecie nazwani kapłanami Pana; ludzie będą was nazywać sługami naszego Boga; będziecie spożywać bogactwa pogan i ich chwałą będziecie się chlubić. Izajasza 61:6.

Ezechiel jest symbolem ludu Bożego w dniach ostatecznych — tej świętej historii, którą utożsamia każde prorocze świadectwo. Tą świętą historią jest ruch trzeciego anioła, który został szczególnie wyobrażony przez ruch pierwszego anioła w roku 1840. Ruch pierwszego anioła był aniołem alfa spośród trzech aniołów, a trzeci jest aniołem omega. Ezechiel jest zatem powiązany z Piotrem w czasie zapieczętowania stu czterdziestu czterech tysięcy. Symboliczna historia, w której umiejscowieni są zarówno Piotr, jak i Ezechiel, jest przedstawiona jako historia Panium.

Mała Książeczka

Ezechiel bierze małą księgę, jak uczynił to Jan w dziesiątym rozdziale Objawienia.

Lecz ty, synu człowieczy, słuchaj, co mówię do ciebie; nie bądź buntowniczy jak ten dom buntowniczy; otwórz swoje usta i zjedz to, co ci daję. A gdy spojrzałem, oto ręka została wyciągnięta do mnie, a oto był w niej zwój księgi; i rozwinął go przede mną; a był zapisany wewnątrz i z zewnątrz; i były na nim zapisane narzekania, wzdychanie i biadanie. Nadto rzekł do mnie: Synu człowieczy, zjedz to, co znajdujesz; zjedz ten zwój i idź, mów do domu Izraela. Otworzyłem więc moje usta, a On dał mi zjeść ten zwój. I rzekł do mnie: Synu człowieczy, nakarm swoje wnętrze i napełnij swoje wnętrze tym zwojem, który ci daję. Wtedy zjadłem go, i był w moich ustach słodki jak miód. Ezechiela 2:8–10; 3:1–3.

W dziesiątym rozdziale Objawienia Jan spożywa małą księgę, a cały ten rozdział przedstawia objawienie mocy Bożej od 11 sierpnia 1840 roku do 22 października 1844 roku.

„Anioł, który łączy się z głoszeniem poselstwa trzeciego anioła, ma oświecić całą ziemię swoją chwałą. Zapowiedziane jest tu dzieło o światowym zasięgu i niezwyklej mocy. Ruch adwentowy lat 1840–44 był chwalebnym objawieniem mocy Bożej; poselstwo pierwszego anioła dotarło do każdej stacji misyjnej na świecie, a w niektórych krajach wystąpiło największe religijne zainteresowanie, jakiego świadkiem był jakikolwiek kraj od czasu reformacji szesnastego wieku; lecz i to ma zostać przewyższone przez potężny ruch pod wpływem ostatniego ostrzeżenia trzeciego anioła.” Wielki bój, 611.

Ezechiel jest zestawiony z Janem w dziesiątym rozdziale Objawienia, tak że Piotr, Jan i Ezechiel stoją razem na wyznaczonym im miejscu w czasie pieczętowania stu czterdziestu czterech tysięcy.

Lata 1840–1844 oznaczają okres czterech lat, który rozpoczął się, gdy proroctwo czasowe, zapoczątkowane okresem stu pięćdziesięciu lat dnia 27 lipca 1299 roku, dobiegło końca. Owych „pięć miesięcy” zakończyło się i połączyło z proroctwem czasowym obejmującym trzysta dziewięćdziesiąt jeden lat i piętnaście dni, które dobiegło końca 11 sierpnia 1840 roku, kiedy chwalebne objawienie mocy Bożej było objawiane aż do 22 października 1844 roku. Wówczas zastosowanie czasu proroczego ustało.

I przysiągł na Tego, który żyje na wieki wieków, który stworzył niebo i to, co w nim jest, i ziemię, i to, co na niej jest, i morze, i to, co w nim jest, że czasu już więcej nie będzie.
Objawienie 10:6.

Czas proroczy jako uprawnione zastosowanie proroctwa zakończył się 22 października 1844 roku. Ezechiel, Piotr i Jan reprezentują każdy z osobna mądre panny Boże ruchu pierwszego i drugiego anioła, a także ruch trzeciego anioła.

Widzenia

Pierwszych jedenastu rozdziałów Księgi Ezechiela przedstawia serię „wizji”, jak podano w pierwszym wersecie rozdziału pierwszego.

I stało się trzydziestego roku, czwartego miesiąca, piątego dnia miesiąca, gdy przebywałem pośród pojmanych nad rzeką Kebar, że otworzyły się niebiosy i ujrzałem widzenia Boże.
Ezechiela 1,1.

„Widzenia” pierwszych jedenastu rozdziałów zostały najpierw dane w rozdziale pierwszym nad rzeką Kebar, następnie rozwinięte w widzeniu z rozdziału trzeciego na „równinie”, a potem ponownie w widzeniu z rozdziału ósmego w Jerozolimie. Trzy miejsca — rzeka Kebar, równina i Jerozolima — przedstawiają trzy widzenia, które razem składają się na jedno widzenie, będące „widzeniami” z wersetu pierwszego oraz pierwszych „jedenastu” rozdziałów.

Rok Jubileuszowy

Uznanie trzydziestego roku za trzydziesty rok cyklu jubileuszowego, który rozpoczął się podczas słynnej Paschy Jozjasza, a następnie zakończył się 22 października, daje się łatwo uzasadnić, ponieważ ta szczególna linia świętej historii jest ukazana wyraźnie, linijka po linijce, przy więcej niż jednym świadku. Dla przykładu: Pascha przedstawia święta wiosenne, a dzień pojednania przedstawia święta jesienne. Księga Kapłańska, rozdział dwudziesty trzeci, jest zatem zharmonizowana z cyklem jubileuszowym, który rozpoczął się za Jozjasza. Istnieją inne linie, które harmonizują się z historią przedstawioną przez króla Jozjasza aż do 22 października 573 r. p.n.e. Historyczne wypełnienie w dniu 22 października 573 r. p.n.e. roku jubileuszowego znajduje potwierdzenie u historyków.

Chronolodzy na ogół bez trudu umieszczają dzień pojednania na 22 października 573 r. przed Chr., a wielka Pascha Jozjasza w 622 r. przed Chr. jest również datą przyjmowaną przez owych chronologów biblijnych. Pascha, będąca symbolem świąt wiosennych, rozpoczęła czterdziestodziewięcioletni cykl jubileuszowy, który zakończył się przy symbolu świąt jesiennych, w dniu pojednania. Siedem tygodni lat, które składały się na czterdzieści dziewięć lat, stanowiło symbole sabatu ziemi.

„Na każdej stronie, czy to historii, czy nakazu, czy proroctwa, Pisma Starego Testamentu są rozświetlone chwałą Syna Bożego. O ile miał on boskie ustanowienie, cały system judaizmu był zwartym proroctwem ewangelii. Chrystusowi „wszyscy prorocy dają świadectwo”. Dz. Ap. 10,43. Od obietnicy danej Adamowi, poprzez linię patriarchów i porządek prawa, chwalebne światło nieba wyraźnie ukazywało ślady Odkupiciela. Widzący oglądali Gwiazdę Betlejemską, mającego przyjść Szilo, gdy rzeczy przyszłe przesunęły się przed nimi w tajemniczym pochodzie. W każdej ofierze ukazana była śmierć Chrystusa. W każdej chmurze kadzidła wznosiła się Jego sprawiedliwość. Przy każdym trąbieniu jubileuszowej trąby rozbrzmiewało Jego imię. W budzącej grozę tajemnicy miejsca najświętszego mieszkała Jego chwała.” Życie Jezusa, 211.

Siedemnaście

Sedecjasz został uprowadzony do Babilonu, gdy Jerozolima upadła czternaście lat przed rokiem 573 p.n.e. Historycy żydowscy identyfikują cykl jubileuszowy od czasów Jozjasza w 622 roku do 22 października 573 roku jako siedemnasty cykl jubileuszowy. Okres od bitwy pod Rafią do bitwy pod Panium wynosił siedemnaście lat. Ptolemeusz był zwycięzcą w bitwie pod Rafią i panował jako król południa przez siedemnaście lat. Od edyktu mediolańskiego do czasu, gdy Konstantyn podzielił swoje imperium w 330 roku, upłynęło siedemnaście lat. W siedemnastym cyklu jubileuszowym Jerozolima została zniszczona przez Nabuchodonozora.

Bo synowie Izraela przez wiele dni pozostaną bez króla, i bez księcia, i bez ofiary, i bez posągu, i bez efodu, i bez terafimów; potem zaś synowie Izraela powrócą i będą szukać Pana, swego Boga, oraz Dawida, swego króla; i z bojaźnią przyjdą do Pana i do Jego dobroci w dniach ostatecznych. Ozeasz 3:4, 5.

Ozeasz porusza temat, który ma bezpośredni związek z niewolą Sedekiasza, choć zarazem oznacza także początek niewoli królestwa północnego w 723 r. p.n.e. Powód, dla którego fragment Ozeasza

łączy się ze świadectwem Ezechiela, wiąże się z odrzuceniem Boga, gdy Izrael nalegał na ludzkiego króla. Pragnienie Izraela, by podlegać rządowi ludzkiego króla, a nie Króla Boskiego, zostało przedstawione jako „pycha waszej potęgi” w sądzie „siedmiu czasów” w Księdze Kapłańskiej 26.

A jeśli i mimo tego wszystkiego nie usłuchacie Mnie, wtedy będę was karał siedmiokrotnie bardziej za wasze grzechy. I złamię pychę waszej mocy; i uczynię wasze niebo jak żelazo, a waszą ziemię jak miedź. Księga Kapłańska 26,18.19.

„Pycha waszej mocy” oznacza pragnienie Izraela, by być jak świat i mieć własnego króla. Usunięcie króla z królestwa północnego w 723 r. p.n.e., a następnie uprowadzenie do niewoli króla Sedekiasza z królestwa południowego w 586 r. p.n.e., oznacza złamanie „pychy” starożytnego Izraela, a pycha poprzedza upadek. W prorocztwie biblijnym „moc” oznacza króla lub królestwo, a pycha Izraela, wyrażona w zapewnieniu sobie ludzkiego króla, stanowi odrzucenie teokracji i Boskiego Króla.

I stało się, gdy Samuel się zestarzał, że ustanowił swoich synów sędziami nad Izraelem. Imię jego pierworodnego było Joel, a imię drugiego Abiasz; byli oni sędziami w Beer-Szebie. Lecz jego synowie nie chodzili jego drogami, ale odwrócili się ku zyskowi, brali łapówki i wypaczali sąd. Wtedy wszyscy starsi Izraela zgromadzili się i przyszli do Samuela do Ramy, i rzekli do niego: Oto ty jesteś stary, a twoi synowie nie chodzą twoimi drogami; ustanów więc nad nami króla, aby nas sądził, jak u wszystkich narodów. Lecz Samuelowi nie podobała się ta rzecz, gdy mówili: Daj nam króla, aby nas sądził. I Samuel modlił się do Pana. A Pan rzekł do Samuela: Usłuchaj głosu ludu we wszystkim, co mówią do ciebie; gdyż nie ciebie odrzucili, lecz mnie odrzucili, abym nie królował nad nimi. Według wszystkich uczynków, których dokonywali od dnia, w którym wyprowadziłem ich z Egiptu, aż do dnia dzisiejszego, porzucając mnie i służąc innym bogom, tak czynią i tobie. Teraz więc usłuchaj ich głosu; wszakże stanowczo ich napomnij i oznajmij im prawo króla, który będzie nad nimi panował. 1 Samuela 8:1–9.

Należy zauważyć, że w owym momencie Izrael odrzucił nie tylko Boga jako swego króla, lecz także Ducha Proroctwa, reprezentowanego przez Samuela, gdyż jest powiedziane: „mnie opuścili i służyli innym bogom, tak też czynią i tobie”.

„Szatan nieustannie narzuca to, co fałszywe — aby odwieść od prawdy. Najzupełniej ostatnim zwiedzeniem Szatana będzie doprowadzenie do tego, by świadectwo Ducha Bożego utraciło wszelką moc. „Gdzie nie ma widzenia, lud się rozprzęga” (Przypowieści 29,18). Szatan będzie działał przebiegle, na różne sposoby i przez różne środki, aby zachwiać ufność ostatka ludu Bożego w prawdziwe świadectwo.”

„Roznieci się nienawiść przeciwko Świadectwom, która będzie szatańska. Działanie szatana będzie zmierzać do zachwiania wiary zborów w nie, z tego powodu: szatan nie może mieć tak wolnej drogi do wprowadzania swoich zwiedzeń i wiązania dusz w swoich ułudach, jeśli ostrzeżenia, nagany i rady Ducha Bożego są brane pod uwagę.” Selected Messages, księga 1, s. 48.

Ostatnim zwiedzeniem teokracji starożytnego Izraela było odrzucenie nie tylko Boga, lecz także Ducha Proroctwa. Odrzucenie to w 1097 r. p.n.e. stanowi typologię ostatniego zwiedzenia laodycejskiego adwentyzmu dnia siódmego w 1863 roku. „Siedem czasów” z Księgi Kapłańskiej, rozdział dwudziesty szósty, jest Słowem Bożym, a Duch Proroctwa stwierdza o „siedmiu czasach”, że „nie powinny być zmieniane”.

„Widziałam, że wykres z 1843 roku został pokierowany ręką Pana i że nie powinien być zmieniany; że liczby były takie, jak On chciał; że Jego ręka była nad nim i ukryła błąd w niektórych liczbach, tak że nikt nie mógł go dostrzec, dopóki Jego ręka nie została usunięta.”
Early Writings, 74.

Duch Proroctwa w sposób oczywisty potwierdził „siedem czasów”, a jego potwierdzenie było ostrzeżeniem, by nie zmieniać liczb na wykresie, którego „siedem czasów” stanowi środkową kolumnę oraz prawy górny róg. Wraz z podrobionym wykresem Uriasza Smitha w roku 1863 rozpoczęło się postępujące odrzucanie prawd fundamentalnych, zobrazowane przez starożytny Izrael w jego odrzuceniu Boga, a Duch Proroctwa wskazał na bunt roku 1863. Data buntu z roku 1863 współgra z linią proroczą przedstawioną w księdze Ezechiela. W tej linii dziejów zakończeniem było zburzenie Jerozolimy, które stanowiło typ ustawy niedzielnej. Okres od roku 1863 do rychło nadchodzącej ustawy niedzielnej został zobrazowany przez historię króla Saula od roku 1097 przed Chr. do Sedecjasza w roku 586 przed Chr.

Sedecjasz został uprowadzony do niewoli babilońskiej czternaście lat przed Jubileuszem roku 573 p.n.e. Siedemnasty cykl jubileuszowy rozpoczął się w 622 r. p.n.e., a w trzydziestym roku Ezechiel zostaje przedstawiony jako kapłan w 591 r. p.n.e.; następnie, pięć lat później, Jerozolima została zburzona w 586 r. p.n.e. Została zburzona w tym samym dniu roku, w którym została zburzona po raz drugi w 70 r. n.e. przez Tytusa. Werset pierwszy pierwszego rozdziału Księgi Ezechiela przypada pięć lat przed zburzeniem Jerozolimy i dziewiętnaście lat przed wizją świątyni z rozdziału czterdziestego.

W dwudziestym piątym roku naszej niewoli, na początku roku, dziesiątego dnia miesiąca, w czternastym roku po zburzeniu miasta, tego samego dnia spoczęła na mnie ręka Pana i zaprowadziła mnie tam. Ezechiel 40:1.

Za nieposłuszeństwo wobec przymierza szabatu ziemi Bóg wskazał, że „siedem czasów” będzie przekleństwem za nieposłuszeństwo względem siódmego roku, który jest szabatem ziemi. „Czas” jest rokiem, a „rok” liczy trzysta sześćdziesiąt dni, a siedem razy trzysta sześćdziesiąt daje dwa tysiące pięćset dwadzieścia lat. Millerici mogli nie posługiwać się wyrażeniem „dwadzieścia pięć dwadzieścia”, lecz obie ich święte tablice przedstawiały liczbowo dwa tysiące pięćset dwadzieścia lat.

Ogłoszenie przekleństwa siedmiu czasów nad zarówno północnym królestwem Izraela, jak i południowym królestwem Judy było pierwszym — albo, jeśli wolisz, „fundamentalnym”, a można by nawet powiedzieć „alfą” — zrozumieniem Williama Millera. W roku 1863 laodycejski Kościół Adwentystów Dnia Siódmego odrzucił fundamentalne zrozumienie odkryć Millera; „odkryć”, które stanowiły cały fundament ruchu millerowskiego. Natchnienie ostrzegало wprost, że może do

tego dojść, i tak się stało, i stało się to już dawno temu.

Fundament świątyni, która została odbudowana po niewoli babilońskiej, został ukończony w historii pierwszego dekretu i przed drugim dekretem. Świątynia została w pełni zbudowana w historii drugiego dekretu. W trzecim dekrete przywrócono narodową suwerenność dosłownemu starożytnemu Izraelowi. William Miller przedstawiał pierwszego anioła, który przybył w roku 1798 i został wyposażony w moc 11 sierpnia 1840 roku. Drugi anioł przybył po położeniu fundamentów, co zostało przedstawione przez wykres z roku 1843, opublikowany w maju 1842 roku. Przy pierwszym rozczarowaniu roku 1844, alfie rozczarowania roku 1844, przybył drugi anioł, a także czas zwłoki z przypowieści o pannach, i gdy poselstwo drugiego anioła zostało wyposażone w moc na obozowym zgromadzeniu w Exeter, świątynia została ukończona. Następnie, przy wielkim, czyli omega rozczarowaniu roku 1844, Posłaniec Przymierza nagle przyszedł do swojej świątyni, w wypełnieniu dwóch tysięcy trzystu lat, które rozpoczęły się przy trzecim dekrete i zakończyły przy przybyciu trzeciego anioła.

Jozjasz oznacza „fundament Boga”. Czy to król Jozjasz, czy Josiah Litch — obaj są symbolami fundamentów, jak przedstawiono to w historii pierwszego dekretu oraz jak ukazują to wiosenne święta wyłożone w pierwszych dwudziestu dwóch wersetach dwudziestego trzeciego rozdziału Księgi Kapłańskiej. Fundamenty, wiosenne święta oraz pierwszy dekret są wszystkie symbolami roku 1840 i udzielenia mocy pierwszemu aniołowi. Dzień 22 października 573 r. p.n.e., jak przedstawiono w czterdziestym rozdziale Księgi Ezechiela, w wersecie pierwszym, jest symbolem 22 października 1844 roku i otwarcia sądu nad umarłymi, a także symbolem 11 września 2001 roku przy otwarciu sądu nad żywymi. Każdy, kto śledził te artykuły, powinien znać zastosowania, jakimi się posługuję.

Ezechiel jest symbolem w obrębie proroczej historii przedstawionej w jego pismach. Ezechiel jest obecny, gdy dwudziestu pięciu mężów oddaje pokłon słońcu pod koniec rozdziału ósmego. Jest również obecny w następnych rozdziałach, gdy na Jerozolimę sprowadzone zostaje „pieczętowanie, po którym następuje zabijanie”, którą to Jerozolimę Ellen White utożsamia z Kościołem Adwentystów Dnia Siódmego. W pierwszych jedenastu rozdziałach Ezechiel zostaje wprowadzony do niebiańskiej świątyni, aby otrzymać swoje pouczenia, podobnie jak milleryci zostali powołani, by uczynić to w roku 1844, i jak ten ruch jest obecnie powoływany, by to uczynić.

Tak więc Ezechiel jest wam znakiem: według wszystkiego, co uczynił, wy czynić będziecie; a gdy to nadejdzie, poznacie, że Ja jestem Panem Bogiem. Ezechiela 24:24.

Gdy To Nastąpi

Gdy w dniach ostatecznych dochodzimy do punktu, w którym rzeczy zilustrowane przez Ezechiela powtarzają się w ludzie Bożym, wówczas doszliśmy do znaku Ezechiela. Gdy wiesz, że Ezechiel przedstawia sto czterdzieści cztery tysiące, i wiesz to na takim poziomie wiary i zrozumienia, który posiada uświęcone oczekiwanie, że wszystko, co Ezechiel zilustrował w swoich pismach, stanowi typ świętej sekwencji wydarzeń w dniach ostatecznych, związanych ze stu czterdziestoma czterema tysiącami — gdy to wiesz, wtedy „poznacie”, że „Pan” jest „Bogiem”.

Będziemy kontynuować te rozważania w następnym artykule.